

3 Евангелля св. Лукі

Езус раскажаў такую прыпавесць некаторым упэўненым у сваёй праведнасці, якія пагарджалі іншымі: “Два чалавекі зайшлі ў святыню памаліцца; адзін фарысей, а другі мытнік. Фарысей, стаўшы, маліўся сам сабе так: «Божа, дзякую Табе, што я не такі, як іншыя людзі, рабаўнікі, несправядлівыя, распуснікі або як гэты мытнік. Пашчуся два разы на тыдзень, даю дзесяціну з усяго, што набываю». А мытнік, стоячы воддаль, не адважваўся нават падняць вачэй да неба, але, б’ючы сябе ў грудзі, казаў: «Божа, будзь міласцівы да мяне, грэшніка». Кажу вам, што менавіта гэты пайшоў у дом свой апраўданы, а не той, бо кожны, хто ўзвышае самога сябе, прыніжаны будзе, а хто прыніжае сябе, узвысіцца”. † Лк 18, 9–14

Не ўзвышаць сябе над іншымі

Бог любіць сэрцы, напоўненыя праўдай і пакорай. Не церпіць пыхі, падману і зласлоўя. Гэта пацвярджае прыклад фарысея і мытніка з прыведзенага фрагмента Евангелля. Мытнік, які стаў перад Панам з голай праўдай пра сябе, пайшоў апраўданы. Фарысей жа, які хваліўся сваімі ўчынкамі, а іншых абвінавачваў, не атрымаў прабачэння. Пакора – гэта дзеянне ў праўдзе, прыніжэнні сябе, каб быць узнесеным Богам. Гэта спробы пазбавіцца ад усяго, што перашкаджае, каб магчы напоўніць сэрца Праўдай.

Толькі ласка Усемагутнага, якая ачышчае, апраўдвае і асвятляе, дазваляе чалавеку стаць лепшым. Пан адорвае Ёю тых, хто пакорна просіць: “Божа, будзь літасцівы да мяне, грэшніка!”. Толькі такія будуць узвышаны, паколькі Хрыстос не за “дасканалых”, а за грэшнікаў пайшоў на ўкрыжаванне. □ Якую паставу я займаю перад Богам?